

Vài Lời Cho Em

Đời người nghỉ lại buồn thay,
Đanh già bệnh chết mỗi ngày đau thương.
Biết bao nỗi khổ đoạn trường,
Luân hồi sanh tử sáu đường mãi đi.

Tình tiền danh lợi mà chi?
Chết rồi tay trắng còn gì nữa đâu!
Một ngày nào em chết đi,
Chồng con em buồn ngồi khóc!
Bà mẹ già đã mất em,
Còn ai đâu mà chăm sóc,
Đàn em nghèo ở chốn quê,
Còn chị đâu gởi tiền giúp,
Và bạn bè tiền đưa em,
Trong tình thân đầy cảm xúc!

Em đã ra đi bỏ hết của tiền,
Em chỉ mang theo tình cảm buồn phiền.
Sự nghiệp bao năm giờ cũng hết liền,
Nó chẳng theo em xuống chốn huỳnh tuyền.

Huỳnh tuyền chưa yên!
Chồng em rồi đây đắm say người khác,
Tài sản của em lần hồi tiêu hết.
Con em lớn lên mẹ ghe khiến sai,
Ôi! Đâu còn gì nữa ở tương lai!
Em rất thủy chung sống với người chồng,
Em đã chắt chiu dành dụm từng đồng.
Buôn bán làm ăn cực khổ nhọc lòng,
Và bây giờ cũng trở thành tay không!
Cuối cùng rồi em cũng chẳng còn chi,
Ngoài hủ cốt tro lửa cháy đen xì,
Đem gởi vào chùa nhờ thầy hương khói,
Người thân em rồi cũng sẽ quên đi!

Đông Minh